

*A szerelmes állatok felfalják egymást,
de mit kezdünk magunkkal mi,
akik nem vagyunk szerelmesek,
és hiába rágjuk egész nap
a növények testét, mint a férgek,
egyre csak ébesebbek leszünk?*

*Ha beszélhetnék veled, nem
beszelnék veled, de így,
hogyan lehet, mintha volna mit
mondanom, mert a harag nem
rossz tanácsadó, a szégyen sem rossz
tanácsadó, de a hallgatás igen.*

*És eszembe jutsz, esni fog,
nézem az ég rongyos szegélyét,
hogyan a tenger felett szakadni készül,
és biztatom, engedje el,
ne kapaszkodjon tovább,
hulljon le, hulljon ránk, hulljon.*

POLLÁGH PÉTER

Valaki pénzeli a nyarat

*Nem hízik a jég, csak én,
fekszem a kánikulában, háromszínű
frutti van a számban.
Kurvára forradalmi.
Rám olvadnak az árnyékok.
Ököljég üt le az égből.
Nem kötelező ám meghatódni.
Észak az, ami nem olvad el:
szól az uralkodói én.
Meglavadok, mint egy jegesmedve,
nem bírok a bathónapos nyárral.
Egy kristálykeserűért odaadnám
a koronám. Inkább a tiéteket.
De szétmocskolná a kesztyűmet.*

*Valaki pénzeli a nyarat.
Cukorkát dugdos a zsebébe.*

Nyalókát, törökmézet, négercsókot,
golyórágót, ropogót, krumplicukrot.
Édes fogoly. Egyre lustább a hideg.
Egyre lassabb.

Reggel van. Vánszorgó világos. Jáspisos.
Kívül fák: októberi kopaszok, és nekem
nincs több kezem, amit összetörhetek.
Azt hittem, rács az, mit fogok,
amit annak mondatok, de
jön föl a Nap narancs-lufija,
és látszik már: ez nem rács,
csak idézőjelbe tettek minden ablakot.

A hantikát és manysikat mért hagytuk ott?

Ezek a hónapok nem bírnak el a nyárral.
Neki jelentenek: ragacskezű tartótisztnek.
Nem bír a gyufával, meg-megégeti magát
a lakli kamasz-október.
Magára rántja a lángot. Rossz fát tesz a tűzre.
Nem hoz hűvös vánkost.
A Gonosz kisasai hevítik itt az éjszakákat,
nem hagyják áthűlni.
Áramot vezettek a keresztbe,
azt kell megcsókolnunk.
A csöcselék szó rátok pont elég lesz.
Nem szabad feledni.
Alig 40 évesen ez még simán a mi munkánk:
a gyerekeiteket is néven nevezni.
Apák és fiúk: úgy ám. Lehet borzongani.
Lehet a selyemzsinórt küldeni.
A cím: Andrásy út, ki ne mondd, bány.
Odi profanum vulgus et arceo: úgy ám.

Nincs ősz, csak leszedálták a nyarat.
Valami fúj, valaki voltam tavaly.

Sokszor akartam öngyilkos lenni,
csak soha nem találtatok otthon.

Gondoltam, rányitok erre az évelős, évfordulós sírásra,
de csak egy üres szoba, illetve erdő volt a helyén.
Akkor megértettem, hogy üres erdő még nem voltam.

*Valaki engem is megfűjt.
Ma egyedül tartok osztálytalálkozót.
Készen állok a szeretettel.
Azt akarom: mind szenvedjeteK.
A 60. ősz erre pont jó lesz.
Erdővel a kezemben halok meg.
(Négyszögletű. Kerek.)*

*Szeptember még a nyárnak jelent.
November már a télnek.
Ez két ember. Az október nem ember.
Csak vörös. Sokputtonyos. Elszúrt.
Letekeri sötét garbómat, belém harap.
Folyik ki az ősz a nyakamon, a furcsa szörp.*

*A Tátrába vágyom, őseim földjére.
Mi, nemesek még értettünk avarul.
Cinóberes lötyty ömlik át a szememen is.
Egyre orcátlanabb a meleg.
Tányéromon elfolyik, szétfolyik egy őszi csúcs.
Felhő van a csúcs felett.
Nem, ez nem egy rémálom csúcsa.*

*Ősz halántékot akarok, hogy tudjátok,
hová kell lőni,
ha sötét lesz.*

